

MILÍ FARNÍCI

Vstupujeme do měsíce října, který nás přivádí do náručí **Panny Marie**. Spolu s ní se chceme přiblížit k Bohu, který nám ji dal jako svůj krásný dar. Na **Marii chudé a ubohé** vidíme, že před Bohem jsme si rovni a nemáme spoléhat na nějakou přirozenou zajištěnost. Na **Marii Bohorodičce** vidíme, jak Bůh může vstupovat do světa, jak ti, kdo jsou otevření pro Ducha svatého mohou přinášet Krista svým bližním. Na **Marii Panně** vidíme, jak se čistota stává v Božím plánu nejplodnější, jak důležití jsou ti, kdo milují Boha nerozděleným srdcem. Na **Marii Matce** vidíme, jak se naše každodenní péče o lidi kolem nás, může stát službou Kristu, protože dítě o které pečovala bylo pravým Bohem. A tento Bůh přijímá i naše služby bratřím a sestrám jako prokázané sobě. Na **Marii pod křížem** vidíme, že milovat Boha znamená i trpět a že ve všem, k čemu nás Bůh volá, je třeba vytrvat až do konce. A konečně na **Marii Nanebevzaté** vidíme, kam máme dojít, co dává smysl našemu životu a jaká je odměna těch, kteří milují Boha.

Chceme se tedy naučit být jako Maria, **milovat Boha Mariiným srdcem**. K tomu nám má pomáhat společná modlitba svatého růžence a litanie před večerní mší svatou. A také mariánská bohoslužba každou sobotu v 7.30 hodin ráno. Srdečně vás zvou, abyste přicházeli prohlubovat svou mariánskou zbožnost, protože ona je spolehlivou cestou do nebeského království. Panno Maria Nanebevzatá, oroduj za nás.

Ze srdce Vám žehnám
Otec Jiří

Růžencové pobožnosti v kostele Nanebevzetí Panny Marie

v měsíci **říjnu** budou denně **od pondělí do soboty v 17³⁰ hodin**. Na desátek Svatého růžence naváže litanie Loretánská a modlitba ke svatému Josefu. Pobožnost bude doplněna některou mariánskou písní.

Starosti Vašeho faráře

Žádnému normálnímu hospodáři není jedno, jakou má úrodu, žádnému normálnímu pastýři není jedno, jak se daří jeho stádu. Možná zvlášť tehdy, když ví, že mu bylo stádo propůjčeno a to z dobroty a ve velké důvěře. Ví, že se bude ze svého pastýřského úřadu zodpovídat, ale hlavně mám svou farnost, mám rád Vás, své farníky. Proto s těžkým srdcem pozoruji některé jevy, se kterými se za rok a půl nepodařilo téměř nic udělat

Především silně vnímám malou aktivitu farnosti. Možná řeknete, už je nás málo a máme vysoký věkový průměr. To je pravda, ale právě proto je vlastně volán každý! Všichni kdo mohou, by měli dělat víc. A ve společné práci pak budou spoléhat na podporu od starších a nemocných, protože jejich modlitby a oběti jsou silné.

O čem konkrétně píší? Téměř nikdo nereaguje na nabídky jako: půjčování duchovní literatury, přípravu na svátost biřmování, společenství

mládeže různých typů, společenství mladých rodičů, návštěvy nemocných atd. Nepatrná je odezva na prosby jako: práce na faře nebo úklid kostela. Pro mne, jako faráře, je zvláště těžké, že přes opakované prosby nejsem zván do Vašich domovů (konkrétně jsem rád za 18 měsíců navštívil čtyři domácnosti), potom nevím, co Vás trápí, co byste rádi. Stručně: málo Vás znám. Podle tváří už sice znám téměř všechny, ale podle jména jen hrstku, a o Vašich životech nevím téměř nic.

Od září se zase všechny mé nabídky a prosby opakují. S tím rozdílem, že je tu jedna prosba navíc: je to prosba, aby Vám na naší farnosti záleželo, abyste se modlili za její duchovní růst, protože modlitby a oběti přinesené s láskou, získávají velkou Boží milost. Kéž se nad námi Pán slituje na přímělu své Matky, dá naší farnosti nový život a oslaví se tím, že nás přivede do svého království.

Modlím se za Vás
Otec Jiří

Výročí blahoslavené Marie Restituty

Modlitbou za duchovní rozkvět naší farnosti si připomeneme, že 29. října **uplyne 58 roků** od odsouzení Marie Restituty Heleny Kafkové nacistickým Lidovým soudem ve Vídni k trestu smrti.

Blahoslavená Marie Restituto, pokřtěná v našem kostele, oroduj za nás.

Slavnost Svatého Václava

28. 9. Si připomínáme Sv. Václava, mučedníka, hlavního patrona českého národa.

Podle staré tradice se narodil kolem roku 907 na Stochově u Libušína jako nejstarší syn vévody Vratislava. O jeho křesťanskou výchovu se starala především jeho babička sv. Ludmila. Naučil se slovanskému písmu, na Budči si osvojil i znalost latiny. Legendy zdůrazňují jeho **lásku k eucharistii a k chudým**. Když se v roce 925 ujal vlády, snažil se o kulturní i náboženské povznesení země. Jeho křesťanský způsob vlády a spravedlivá přísnost k neukázněné, většinou ještě pohanské šlechtě, i to, že přijal lenní závislost na Jindřichu I., vyvolaly opozici v čele s jeho mladším bratrem Boleslavem, na jehož popud byl 28. 9. 929 (nebo 935) ve Staré Boleslavi zabit. Po třech letech bylo jeho tělo přeneseno do rotundy sv. Víta, kterou on sám založil jako třetí kostel na Pražském hradě. Jeho nejstarší životopis byl napsán staroslověnsky hlaholským písmem brzy po jeho smrti. První kostel mu byl zasvěcen už v roce 972 v Proseku u Prahy. Na začátku 14. století mu byl zasvěcen jeden z oltářů v bazilice sv. Petra ve Vatikánu a **od roku 1670** je jeho svátek v celocírkevním kalendáři.

Naši mladí v Římě

Světového setkání mládeže se Svatým otcem Janem Pavlem II., které se konalo v polovině srpna Jubilejního roku v Římě se mezi 4 tisíci mladých z České republiky účastnili i mladí z naší farnosti.

Po jejich návratu jsme se jich zeptali:

R: *Kdy a jak začala tato vaše pouť?*

M: Úvodní mše svatá byla v neděli 13. srpna v kostele svatého Jakuba. Té se účastnili mladí, kteří jeli z Brna.

R: *Podle zpráv jste měli nějaké problémy s ubytováním...*

M: Ano, menší problémy s ubytováním a organizací se vyskytly, ale postarat se o 2 miliony lidí dá jistě práci. Snažili jsme se je přehlížet, jeli jsme přece na pouť, ne na zájezd. A celkový dojem z pouti nám nezkazily.

R: *A nejsilnější duchovní zážitek?*

M: Vyvrcholením bylo setkání se Svatým otcem na pláni Tor Vergatě. Započalo sobotní vigílií, při níž si Svatý otec vyslechl životní osudy několika mladých lidí, které na závěr potěšil svým slovem v jejich bolesti. Celou atmosféru dokresloval zpěv sboru, který svými písněmi rozproudil krev i samotného Svatého otce. Bylo úžasné sledovat Jeho svatost, jak si do rytmu písní poklepává rukou na opěrátko svého trůnu. Sbor byl převážně černošský, takže ani my jsme se nebránili vlivu spirituálů a rytmických písní, kterých měl soubor

v repertoáru nespočet. Tančili jsme s nimi, tleskali a občas si i pobrukovali melodie. Sobotní večer zakončil nádherný ohňostroj. Připadalo mi, že trvá nesmírně dlouho. Organizátoři neustále přidávali nová a nová čísla! Už jsme si mysleli, že je konec. Svatý otec se s námi rozloučil, ale tu začal další ohňostroj - ještě krásnější než prve - a při němž Svatý otec nenápadně odletěl helikoptérou.

R: *A co v neděli 20. srpna?*

M: Ráno nám budíček připravila sanitka, která objížděla celé prostranství a houkala na poplach. Někteří z nás to nebrali vážně a začali snídat, ani si nevšimli, že Svatý otec již začal sloužit mši svatou. Bylo to komické: "nevěděli jsme, jestli máme dojít, anebo nechat udělat od sluníčka topinky" (ocitován kamarád Rost'a). Po mši sváté jsme se vydali uličkami Říma k autobusům. Bylo děsné vedro a tak obyvatelé ulic, kterými jsme procházeli stříkali na nás z hadic vodu. Byli jsme jim nesmírně vděční. Poté jsme zamávali Věčnému městu na pozdrav a rozjeli se k domovům.

R: *Jak hodláte v naší farnosti využít myšlenky na novou evangelizaci, které jste při Světovém setkání tolika mladých lidí s papežem načerpali?*

M: Jedním z přání Svatého otce bylo, abychom, až se vrátíme domů, jen tak se nerozešli, ale scházeli se i nadále, vytvořili společenství a utvářeli je i jinde. Protože v naší farnosti už společenství máme, postoupíme o krok dál a začneme pro ni něco dělat. Rozhodli jsme se starat se o nástěnky a snažíme se do naší práce zapojit i další mladé lidi. Především se orientujeme na děti, zapojujeme je víc při mši sváté, pořádáme pro ně farní odpoledne, atd. Snad toho bude v budoucnu víc. Nejdůležitější věcí je modlitba za naši farnost, která to nyní nejvíc potřebuje.

Prozatímní vrchol naší duchovní cesty, aneb exercicie 2000 z pohledu katechumena

Už je to tady. Po dvouhodinovém trmácení autobusem přijíždí naše pětadvacetihlavá skupina na Velehrad a přicházíme k budově, ve které nás čekají muka; přece jenom **osmidenní silensium**, to je na nás tak trochu moc. V životě jsem nevydržel mlčet déle než cirká osm hodin, což by mohla být průměrná doba mého spánku, předpokládám-li, že nemluví ze spaní. Navíc ty duchovní výšiny, o kterých tady každý mluví mi nahání tak trochu strach. V životě jsem se nemodlil více než půl hodiny, dokonce i nedělní mše mi občas připadá dlouhá a to tu mám na základě modlitby poznat svoje chyby, pokusit se změnit svůj život k lepšímu a co je nejvíc, setkat se s Pánem Ježíšem. No uvažte, na obyčejného katechumena je toho až moc.

Pobyt začal příjemně - večerí, po které náš exercitátor a duchovní vůdce P. Jiří Rous vyhláší mlčení. Odebíráme se na pokoje a mám takový pocit, že jsem se zase

vrhnul do něčeho co nezvládnou. Asi nejsem sám a po chvílce máme s kamarády smluvené únikové cesty pro případ, že už by se to fakt nedalo vydržet.

Opravdu bych to nečekal, ale první noc jsem přežil prakticky beze slova a dokonce i přednášky a meditace jsem celkem zvládl. No občas se nějaká chybička přece jen vloudila.

Měli jsme denně čtyři přednášky, po každé přednášce čas na meditaci a večer následovala krátká adorace a mše svatá. Druhý den mi dokonce začal **vadit hluk kolem**, a když večer spustila ve vedlejšímu kulturním domě hudba a hlahol svatebčanů, začal jsem litovat, že exerciční dům Stojanov neleží někde v hlubokém lese. Když mě ráno probudil rachot sekačky a kolem pojíždějících automobilů, neváhal jsem a vybavil jsem se špunty do uší. A je to. Tolik obávané ticho se pro nás nakonec stalo tak osvobozující. Navíc ty každodenní starosti; vůbec žádné nebyly! O všechno bylo postaráno a každý z nás se mohl věnovat jen sám sobě.

Ideální příležitost začít zkoumat svůj vlastní život, srovnat se sám se sebou a vyházet ze svého srdce veškeré harampádí, které se nám tam stihlo nakupit. Snad je to jenom zdání, ale u většiny z nás začínám pozorovat jakýsi **duševní klid a pohodu**. No jo, na těch exercičích opravdu něco bude.

Na přednáškách nám exercitátor stále častěji připomíná, že se srdcem vyčištěným a pokorným se lze setkat s Ježíšem. Takže - hurá na to. Rychle do kaple a pěkně na kolena. Třeba se mi pan Ježíš zjeví a já ho konečně uvidím. Hodiny přerůstají ve dny a někteří z nás si začali mazat kolena alpou. Na večerní konferenci se začínají objevovat dotazy typu : „Jak to, že jsem ještě neviděl Ježíše!“ nebo „Kdy už se mi ten Ježíš konečně ukáže?“. Odpověď mě a nejenom mě asi celkem zaskočila. Nejspíš jsem to nepochopil, no nevádí, nejdůležitější je se nevzdávat.

Meditace a modlitby se dostávají do nejvyšších obrátek a mě už ani nenapadne přemýšlet o nějakých „únikových cestičkách“. Ostatní jsou na tom stejně.

Srdce každého z nás se snaží být blíž, blíž k Ježíši Kristu.

Máme před sebou posledních pár dní exercičí. Exercitátor se nestačí otáčet. Návštěvní hodiny rozepsané na jeho dveřích jsou brzo zaplněné a musí vypisovat další. Na večerních konferencích se začínají sdělovat první povzbudivé zážitky a poznání. Myslím, že většina z nás si začala uvědomovat přítomnost Ježíše Krista. Dokonce i já jsem se cítil jaksi naplněn, přesto, že jsem Ježíše Krista vizuálně opravdu neviděl.

Celonoční adorace před vystavenou Nejsvětější svátostí byla asi tím nejlepším zakončením duchovního cvičení. Po zrušení silensia (a mnohdy i dříve) jsme se shodli na tom, že se nám zpátky do Brna a jiných **míst plných zmatku a zloby opravdu nechce**. Přesně jak to ještě nedávno předpovídal náš exercitátor. Mimochodem tehdy jsme mu jen nevěřičně příkyvovali.

Nakonec nezbyvá, než za nás všechny poděkovat sv. Ignáci, všem kdo se za nás modlili a hlavně našemu skoro sv. panu faráři P. Jiřímu Rousovi za to, že nám umožnili prožít jedny z nejkrásnějších okamžiků našeho života, okamžiků, kdy jsme se mohli setkat s Ježíšem.

Putovali jsme k Panně Marii na Vranově

Počasi členům Mariiny legie ve čtvrtek 7. září jubilejního roku 2000 moc nepřálo. Ale v srdcích legionářů byla skrytá radost. Takový prostý důvod. V chrámě zasvěceném Narození P. Marie se sejdou všechna brněnská prezidia.

Od autobusové zastávky na Vranově začali členové legie (legionáři) s tím co je pro ně nejúčinnější zbraní a to modlitbou Svatého růžence. Jednotlivé desátky prokládali písní k P. Marii. Předě mši svatou neopomněli na „Modlitby Mariiny legie“. Které se každý člen denně modlí. Při mši svaté byli povzbuzeni hřejivým slovem P. Havláta. Z poutního místa odcházeli naplněni nadějí a láskou. To je to co pro svou práci potřebují.

Možná je ještě třeba dodat, pro ty, kdo o Mariině legii nic nevědí. V roce 1921 se sešli první Mariini legionáři. To ještě nebylo ani vidu ani slechu po světové organizaci. Maria si svolala tento malý zástup, který si přál aby byl Bůh ve svém světě víc milován. Jako znamení stála před nimi socha Matky Boží. Vyzývali Ducha svatého a modlili se růžencem. Pak přemýšleli, co by mohli na tento úmysl vykonat. A tak je tomu až do současnosti, jen společenství se rozrostlo.

Mariini legionáři nejsou žádní blouznivci. Pokoušeli se odpovědět na povolání, které vyplývá ze křtu a biřmování. Věřit, doufat a milovat ve spojení s Marií dává vytušit království Boží. Každý člověk, kterému se dobře činí, okusí lásku a dobrotu Boží. To je základní myšlenka legionářského apoštolátu.

Kdo by se chtěl připojit činem nebo jen modlitbou je vítán. Mariini legionáři se scházejí každou středu po mši svaté v sakristii.

Mariini legionáři

Z farní MATRIKY

V srpnu a září byli pokřtěni

26.8. Nikola Tomášková
9.9. Jakub Vojtěch Jarolík
9.9. Kristýna Terezie Jarolíková
16.9. Robert Horváth
16.9. David Horváth
16.9. Marcel Galba
16.9. Stefanie Horváthová

V srpnu a září byli oddáni

19.8.
Renata Horváthová & František Kincel
26.8.
Helena Tolvajová & Roman Baláz
9.9.
Alžběta Strachová & Bohumil Klíma
16.9.
Žaneta Horváthová & Koloman Baláz

Zábrdovický PROGLASÁČEK se ptá dětí:

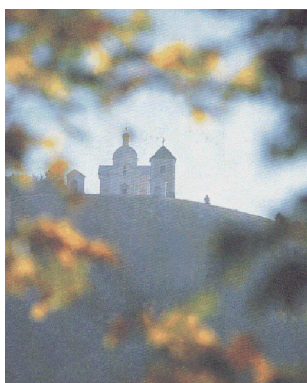
Budete stejně jako v minulém školním roce soutěžit ve znalostech našeho katolického náboženství? Zda ano, odpovězte písemně na tyto otázky:

- 1. Ve kterém městě se narodil Pán Ježíš, ve kterém prožil skoro celý svůj život a ve kterém zemřel?**
- 2. Kteří lidé napsali evangelia?**
- 3. Jaké jsou hlavní části Písma svatého?**

Pokud si nebudete s odpověďmi vědět rady, poraďte se se svými rodiči nebo katechety. Odpovědi odevzdejte v sakristii do neděle 29. října 2000. Vyhodnocení bude opět při dětské úterní mši svaté 31. října 2000.

Zábrdovičtí farníci na Svatém Kopečku

Jak již se stává tradicí, konají zábrdovičtí farníci každý rok v září poutní zájezd. Loni to bylo na Svatou Horu u Příbrami, letos vyjeli na Svatý Kopeček. Dokonce dvakrát. Poprvé odejel autobus s romskou mládeží, na celonárodní pouť českých Romů, v sobotu 17. září 2000, které se účastnil i ministr České vlády pan Pavel Dostál. Podruhé, o týden později 23. září, jeli pozdravit Pannu Marii starší farníci se společenstvím mladých. I když svatba znemožnila mši sv. v premonstráty spravované bazilice, bohoslužba pro poutníky v kapli Svatého kříže, celebrowaná duchovním otcem P. Jiřím Rousem, získala tím, jak řekla jedna z účastnic: „rodinný charakter pouti“. Ten měla i odpolední bohoslužba v překrásném barokním chrámě zasvěceném Navštívení Panny Marie. Na zpáteční cestě jsme se zastavili v olomouckém dómu svatého Václava a uctili litaniami české patrony zpěvem hymnu i blízký svátek tohoto, světce. Chvalozpěvem „Bože, chválíme Tebe“ jsme poděkovali Pánu za vše, čím nás na pouti obdařil. Po prohlídce krypty s vystavenými bohoslužebnými předměty vysoké převážně historické i umělecké ceny si poutníci vyslechli od průvodce krátký zasvěcený výklad o historii katedrály od jejich románských základů, až po současně probíhající nutné opravy. S díky Bohu za duchovní zážitky pouti i za krásné počasí „babího léta“, se poutníci vrátili do svých domovů.

Jak může vypadat život ve farnosti

která chce obstát požadavku, který na ni klade Pán

Uspořádání farnosti		
<p style="text-align: center;">Komunikace</p> <p>Návštěvy, kontakty, ekumena, zapojení přistěhovalých a sídlišť, kartotéka, matriky, fono a videozáznamy pro nemocné a pro příští generace, farní věstník, distribuce tisku, dopisovatel, vývěsky</p>	<p style="text-align: center;">Společenství majetku</p> <p>Ekonom. sbírky, dary, fin. výpomoc, fondy, farní družstvo, společenství majetku mezi farnostmi, pomoc misiím</p>	<p style="text-align: center;">Apoštolát</p> <p>Příprava na svátosti (děti, biřmovanci, snoubenci), katechumeni, biblické hodiny, farní mládež - různé skupiny, dramatický kroužek</p>
<p style="text-align: center;">Spiritualita</p> <p>Příprava liturgie - akolyté, lektoři, ministranti, schola, společenství rodin, modlitební a jiná společenství a hnutí, exercicie, setkání, pouti, živý růženec</p>	Život farnosti	<p style="text-align: center;">Moudrost</p> <p>Kurzy katechetů, předmanželské kurzy, vzdělávání při práci v domácnosti, farní knihovna, přednášky, nabídka nových knih</p>
<p style="text-align: center;">Zdraví</p> <p>Využití volného času, společné dovolené, výlety, táboření, nemocní, staří, opatrování dětí, Charita, hnutí za život nenarozených</p>		<p style="text-align: center;">Harmonie</p> <p>Vytváření domova, slavnosti, kultura, ubytování, úklid a výzdoba, údržba a opravy, klub křesťanských žen</p>

V místě i v čase, zde, v této době. Ptáme-li se, co dělá místní církev - farnost, nestačí jen popis aktivit, způsobů práce, které můžeme nalézt například v uvedeném schématu. Za vším je třeba stále vidět působení Ježíše Krista, který slíbil vylít Ducha svatého na své učedníky a tento slib začal trvale plnit o Letnicích, po svém nanebevstoupení.

Najde každý z nás své místo v naší farnosti?

Poděkování redakce

Redakce chce touto cestou také poděkovat za všechny příspěvky do časopisu. Jedině tak to může být skutečně časopis, jak říká sám název, o životě zábrdovické farnosti. Rádi také uvítáme všechny vaše návrhy a připomínky.

ŽIVOT ZÁBRDOVICKÉ FARNOSTI vydává farnost u chrámu Nanebevzetí Panny Marie v Brně Zábrdovicích, Lazaretní 1, 615 00 Brno, tel. 05/45 21 21 56. Připravuje redaktor Václav Müller a Ing. Roman Smékal.